

Estacions al Museu de la Garrotxa

crònica

El Museu Comarcal de la Garrotxa d'Olot és la institució d'aquesta ciutat que aglutina, des de fa temps i de manera continuada, els actes de més interès artístic que tenen lloc a la comarca, a part de les exposicions permanents del seu fons museístic.

Aquesta institució va ser notícia fa uns mesos per la polèmica que es va generar entorn del dipòsit de l'obra de l'escultor Josep Clarà protagonitzada pel Museu Nacional d'Art de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Va ser un important llegat que amplia considerablement els seus fons, que van augmentant any rere any, gràcies a donacions molt diverses.

Ara la visita a aquest museu comarcal serveix per tenir una interessant visió de la trajectòria artística de la ciutat des de mitjan del segle divuit fins a mitjan de l'actual, on s'exemplifiquen molt bé les etapes plàstiques que va viure la comarca.

Esperem que es puguin ampliar les sales dedicades a

exposició permanent, tant les anteriors al set-cents, com les darreres manifestacions plàstiques.

Però avui voldria parlar de les exposicions artístiques temporals.

Amb una programació feta en molts mesos d'antelació

esdevé un punt de referència obligat en fer balanç de les activitats culturals, on es barregen exposicions amb seminaris, cursos i conferències,

MERTHEL GALL

i on es tracten temes artístics i de ciències naturals, vinculats amb els dos vessants del Museu: la secció artística, ubicada en l'edifici de l'Hospici al centre de la població, i la del Museu dels Volcans, a la Torre Castanys del Parc Nou.

Un seguit de publicacions, generades per les mateixes activitats, deixen constància del seu interès i en alguns casos del seu nivell d'estudi i aprofundiment.

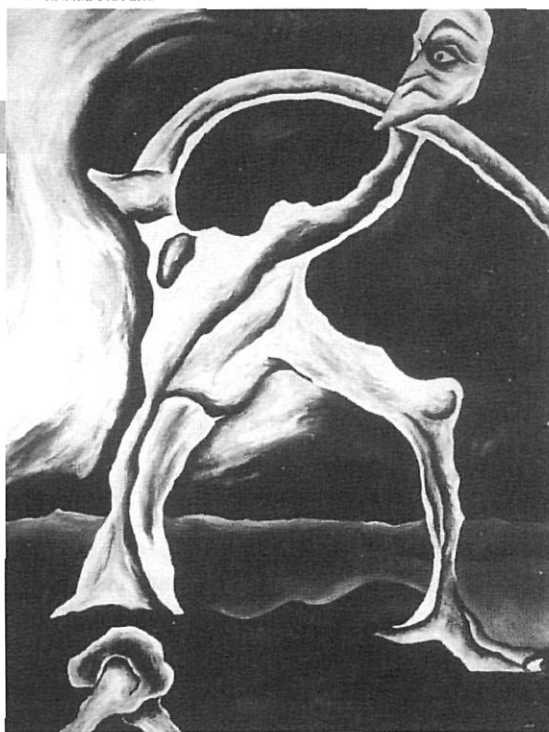
El Museu, en el seu edifici central, disposa de dues sales on es fan regularment les exposicions temporals, la Sala Oberta i la Sala 14.

La primera està a l'altura del carrer Hospici, i és un espai de visita tradicional per a tots els amants de manifestacions plàstiques. Aquesta sala va celebrar el febrer de l'any passat les 100 exposicions, des de l'abril de 1981 en què es va

NATÀLIA PUIGDEMASA.

BERNABÉ ROPERO

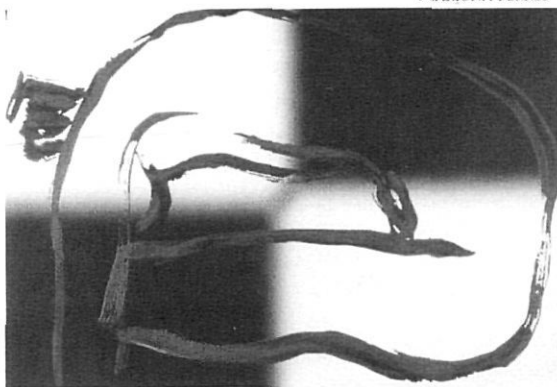

inaugurar, dada que demostra el seu nivell d'activitat, tot i que entremig hi ha hagut etapes de quietud forçosa per obres de remodelació i altres impediments, reflex dels esdeveniments que vivia l'edifici que acull la institució museística.

La Sala 14 es troba dins de les dependències del Museu, al tercer pis de l'Hospici, i és d'unes dimensions inferiors a la Sala Oberta. Les condicions de la sala són molt apropiades per exposar un tipus d'instal·lacions, més experimentals i d'estudi, i precisament aquest plantejament ha estat el que ha animat a portar a terme una interessant experiència entre l'escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics d'Olot i el Museu.

El projecte titulat «Gestacions» va sorgir entre els alumnes que feien l'últim curs de l'especialitat de pintura de

MARIONA FERRÉS

l'Escola d'Art d'Olot, i va constituir un dels seus primers contactes amb el món expositiu.

El cicle va constar de cinc exposicions on varen presentar obra Bernabé Roperero, Mercè Mas, Mariona Ferrés, Natàlia Puigdemasa i Meritxell Galí, cicle que va durar des del 14 de març fins al 5 de juny passat.

Els cinc joves tenen concepcions artístiques molt diverses, potser el punt en comú més evident en tots ells és el fet que són alumnes del darrer curs, a punt de deixar els seus estudis escolars. I com a tals són joves plens d'idees amb una palesa voluntat de trencar amb els motlles prefixats del passat.

Bernabé Roperero, amb el títol «Sense respostes», presentava pintures figuratives de tendència expressionista sobre suport tradicional de gran format. En la reflexió personal que acompanyava el projecte de fer aquestes cinc exposicions, l'artista va escriure un text existencialista, on afirma que ha fet una reflexió sobre la solitud i la mort.

La segona exposició que es presentava va ser «Retalls de sol», de Mercè Mas, consistent en una instal·lació a partir de l'ús de la llum natural. La visió de l'espai canviava segons el moment que es presenciava, donades les diferents intensitats lumíniques del llarg del dia.

«Personal» era el títol de

l'obra de Mariona Ferrés, on barrejava pintures sobre suport tradicional i ceràmiques, entorn de la reflexió de la figura humana.

A continuació Natàlia Puigdemasa va portar una instal·lació que tenia per títol «Extremitat», i on es mostraven cinc referències del cos humà.

Finalment va tancar el cicle Meritxell Galí amb el projecte «Opacitat» on presentava una sèrie de reflexions entorn del món de la ceguesa.

Opino que el gran interès del cicle està en el fet que un centre educatiu, en aquest cas l'Escola d'Arts i Oficis o Escola d'Art d'Olot, l'únic centre d'aquesta categoria en les comarques gironines, es preocupi perquè els seus alumnes reflexionin sobre la seva obra i presentin un projecte d'exposició i que a més tinguin un espai digne per ensenyar-la. Per altra banda és lloable que el museu obri les seves portes a noves manifestacions de joves que ens donen una alenada d'aire jove i net, que sempre ajuda a respirar millor.

Com deia al principi la institució és viva; a més, en el claustre central de l'edifici de l'Hospici, s'hi ha col·locat una gran carpa mòbil que el cobreix i permet un nou espai per realitzar activitats artístiques i lúdiques.

Al costat de les sales comercials que presenten regularment un tipus d'exposicions, cal destacar institucions i societats, entre les quals sobresurt l'al·ludit Museu, on es veuen les manifestacions més interessants que es presenten a la ciutat.

JOAN SALA